

Änkan Hanna

Bidrag från Judy Breneman
2007-02-04
Senast uppdaterad 2007-01-28

Just i den rätta stunden ...
Just i den rätta stunden

Hanna, Fanuels dotter {biblink}Lukas 2:22-40{/biblink}.

Det har hänt oss alla. Vi är förundrade. Tänk att “det” hände “just i den stunden”. Att den personen eller det telefonsamtalet dök upp i just det ögonblicket. Eller den tanken flög i en just då. Ibland är det inte mer än en flyktig tanke utan större innebörd, men ibland är det till och med något som blir avgörande för hur den dagen fortskrider – eller få ännu mer långvariga konsekvenser.

I den välkända berättelsen om Jesu födelse, fick flera “i just den stunden” erfarenheter. En krögare med tillhörande hotell kom på, att även om hotellet var fullbokat fanns det plats ute i stallet där folk faktiskt kunde vistas. Änglar bröt ut i sång över några häpna herdar som befann sig just i den stunden ute med sin hjord. När Maria och Josef gick till templet med sonen de fått, kom en gammal man fram. Skriften poängterar att han leddes fram av Anden. Och medan han uttryckte sin oerhörda glädje över att han sett, inte ett barn, utan “frälsningen” för allt folk, kom just i den stunden, hon fram, hon – Hanna – som hade väntat i decennier för just detta ögonblick.

I texten presenteras Hanna som en framstående kvinna på grund av sin härstamning och fromhet. Kvinnorna i Asers stam var kända för sin skönhet och begåvning vilka kvalificerade dem för kungliga äktenskap. I Hannas fall blev hon änka efter ett mycket kort äktenskap. Bildligt talat kan hon representera Jerusalem under Israels fångenskap.

Jeremia skrev i Klagovisorna 1:1, "Hur övergiven sitter hon inte, den folkrika staden! Hon har blivit som en änka . . . (som) måste göra trältjänst".

Hannas stam var nu i politisk exil, Romarna regerade över landet Israel, och Kung Herodes styrde i Jerusalem, vilken befann sig i ett tillstånd av socialt, moraliskt och andligt förfall. Templet var ett fäste för Fariseerna. Över 400 år tidigare hade det sista officiella ordet från Gud yttrats av profeten Malaki.

Som änka stod Hanna kontinuerligt i en utsatt situation. Att fortfarande tro på Guds löfte om en återlösare kunde ha känts hopplöst. Men Hanna bad och fastade, litade trofast på Gud och fann sin trygghet i honom. Hon kunde ha letat efter tröst och omsorg, men hon letade efter något viktigare – sann befrielse. När hon stod som vanligt i templet en dag och såg och hörde den gamla Symeon prisa Gud på grund av ett spädbarn kände hon genast igen Jesus som Messias. Den knappa skildringen av Hanna avslöjar inte hur hon gjorde, men hon kunde nog inte motstå att ta barnet i sin famn och med ett leende av frid och belåtenhet som bara mor- och farmödrar kan åstadkomma, dansa runt i glädje. Vilket ögonblick!

Sedan gjorde hon något som nog inte var så politiskt korrekt och berättade öppet för alla som väntade på Jerusalems befrielse att Messias hade kommit! Den gamla kvinnan förstod att hon hade sett Gud just på grund av den nära relationen hon hade med Gud och hans nåd.

Denna historiens händelser hade skrivits om i Gamla Testamentet flera hundra år tidigare och det fanns en spillra kvar som ännu väntade bokstavligen för Messias ankomst. Livet pågick. Folk jobbade, svettades, förberedde mat, åt, hade roligt tillsammans, delade sorgen – och fick lyda myndigheternas bestämmelser.

Lukas 2:1 - “Vid den tiden utfärdade . . . “; 2:3 – “Alla gick då . . . “; 2:6 – “Medan de befann sig där var tiden inne . . . “ och så vidare...

På grund av krögarens uppfinningsrikedom (eller girighet, beroende på hur man nu vill se på det) kan alla förstå att Kungarnas Kung kom i ödmjukhet. Bilden av en underlig och oberäknelig Gud som helt vilt väljer åskådarna av Sin Helighet träder fram. Många lyfts idag medan de sjunger Symeons ord vilka sjunges praktiskt tagit varje söndag i många kyrkor runt om i världen.

Budskapet som Hanna ville att alla skulle höra skrevs några år senare i Galaterbrevet 4:4-7. Min personliga parafras lyder: Just i den rätta stunden valde Gud att hans son skulle födas . . . för att Han skulle betala ett otänkbart pris för att göra det möjligt att ta bort det som tynger oss så att vi, som föräldralösa barn, skulle kunna känna i vårt inre en tillhörighet, en trygghet, en befrielse och friheten att oskyldigt kunna ropa, “Pappa, min Pappa!” . . . Och, inte bara det, Han skulle ge oss, som inte hade någon rätt till honom, allt som Han äger.

Frihet, trygghet i ett evighetsperspektiv, det är det som Gud håller fram i sin hand för oss. Han vill så gärna att vi -- “underbara ruiner” som en teolog har beskrivit människan – skulle ta emot hans gåva—för att kunna begrunda, tillbedja, och glädja oss som ett barn som precis fått det hon eller han önskat sig – just i den rätta stunden.

Judy Breneman